

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispytatio VI. Vtrum ad recipiendum hanc potestatem eiectiuam
dæmonum, idest donum Dei actuale, requiratur in adiuratore aliqua
dispositio naturalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

DISPUTATIO VI.

Verum ad recipiendum hanc potestatem e-
iectuam dæmonum, id est donum Dei actua-
le, requiratur in adiuratore a-
liqua dispositio natu-
ralis.

1. ET supposito, ex disputatione ter-
tia præcedenti, hanc potestatem
esse à causa supernaturali, Deo opti-
mo maximo; restat modo inquirendum,
an ad hanc collationem prære-
quiratur aliqua dispositio naturalis?
nam bene posset fieri vt Deus vellet
conferre aliquod donum superna-
turale hominibus dependenter ab
aliqua dispositione naturali; ad eum
modum, quo infundit animas ratio-
nales (quarum solus ipse est autor)
præexigendo dispositiones natura-
les in materia, quæ sunt ab homine
generante.

Et videtur vera pars affirmatiua;
potestas abigendi dæmones est pas-
sio quædam & motus voluntatis ad
dæmonia profliganda: sed hic mo-
tus, aut passio, cum sit operatio vita-
lis potentia: puræ spiritualis, exigit
ea omnia, quæ ad operationem in-
tellectus & voluntatis requiruntur,
putà phantasiam non lætam, imagi-
natiuam non turbatam: ergo prære-
quirit in sui collatione aliquam dis-
positionem naturalem.

Secundo. Impedimentum natu-
rale est fortius, quam id, quod acci-
dentaliter superuenit: sed aliqua ac-

cidentaliter superuenientia impe-
diant huius potestatis vsum: verbi-
gratia, ebrietas actualis adiuratoris,
timiditas vehemens dæmonum: er-
go multo fortius indispositio natu-
ralis complexionis impediet homi-
nem, ne recipiat à Deo donum hoc
abigendi dæmones.

Tertio. *Quæ sunt, à Deo ordinata sunt,* Ad Rom.
ad Roma. 13. ergo potestas præfata, ^{13.}
quæ à Deo est, non debet dari indis-
positis, quia tunc inordinate dare-
tur. *Confirmatur,* Deus in donis suis
non procedit irrationabiliter: ergo
concedit donum hoc potius his,
quam illis, propter aliquam dispo-
sitionem maiorem, quam præuidet
in his, potius quam illis. *Dices,* sicut
supra diximus, propter deputatio-
nem horum, & non illorum, ad hu-
ius potestatis vsum. *Contra* redit ea-
dem dubitatio. Nam quare hos po-
tius deputat, quam illos, non nisi
propter aliquid quod reperitur in
his, non in illis.

Sit tamen nostra *Afert.* Ad pote-
statem hanc abigendi dæmones ha-
bendam, non prærequiritur in ho-
mine aliqua naturalis dispositio.
Probatur. Illud, quod dependet ex
solo dantis arbitrio, non prærequi-
rit aliquam dispositionem in susci-
piente: sed gratia, seu potestas abi-
gendi dæmones dependet ex solo
arbitrio Spiritus sancti volentis da-
re, vt dicitur primæ ad Corin. 12. &
Ioan. 5. *Spiritus vbi vult spirat.* ergo
&c. ^{1. Cor. 12. Ioannis 5.}

Secundo. Deus in corporalibus ef-
fecti-

fectibus, quos per se ipsam producit, neque eget materia, neque dispositione: sed vnico actu formam & materiam & dispositionem producit: imò sine vlla dispositione materiae potest formam in materia introducere: ergò in effectibus spiritualibus, quos per se producit, qualis est potestas abigendi dæmones, non præexigit dispositionem naturalem aliquam: sed ipse, qui potestatem dat, disponit subiectum, vt recipiat illam. *Confirmatur.* Si crearet hominem simul cum hac potestate, non præexigeretur aliqua dispositio naturalis: ergo nec modo præexigitur.

Ad primum in contrarium adductum *resp.* Quando nos asserimus ad donum hoc seu potestatem abigendi dæmones non prærequiri dispositionem aliquam naturalem: non asserimus non præquiri subiectum capax illius doni: eo quod cum donum illud sit actus quidam humanus, nequit à Deo suppleri. Tum, quia susceptum non potest esse abtque susceptiuo, nec actus vitalis sine principio intrinseco, à quo fiat, & in quo recipiatur. Hæc enim omnia pertinent ad causalitatem in genere causæ formalis, quam Deus suppleri non potest: sed dicimus hoc gratuitum donum infundi à Deo sine aliqua necessario prærequisita dispositione naturali aliunde proveniente. Vnde si contingat ad eum actum eliciendum, & ad eam passionem recipiendum, non esse aptam potentiam, Deus, qui lar-

gitur eam motionem, impartitur etiam dispositionem, & reformat lesionem phantasiæ, seu imaginatiuæ in melius: sicut quando curat oculos, aufert lippitudinem, vt clarè videre possit.

Ad secundum concedimus esse aliquam naturalem indispositionem: quæ si non remoueretur impediret receptionem præfata potestatis, seu doni: verbigratia, si quis esset totaliter ab vsu rationis alienatus per ebrietatem, aut verò valde impeditus propter vehementem iram, aut timorem, vel quid simile: sed talem indispositionem naturalem remouet virtus diuina, quando eam potestati, seu donum largitur hominibus.

Ad tertium responderetur, ordinationem in largitione donorum gratuitorum non esse aliam, nisi Dei voluntatem, vt habetur *prima ad Corinth.* 12. & ob id aliquando conferuntur illis, qui videntur esse ad hoc maxima indispositi, vel ex naturali complexione, vel ex prauis moribus: vt sic largitio hæc diuinæ virtuti attribuat, & non gloriatur omnis caro coram illo. *1. ad Corinth.* 1. Sic etiam *resp. ad confirm* dicendo, rationem, quare hos potius deputat, quam illos ad profligandos dæmones, non esse aliam, nisi quia Deus sic vult fieri. Quod si congruentia desideras: cito esse aliquos, per quos attempta naturali complexione melius adiutoris officium exercetur, puta quia sunt audaces, impauidi, & huiusmodi, secundum quod

D.T

3.

1. Cor. 12

1. Cor. 1.

D.

D. Thom.
 quod diuina iudicat Sapientia : & interdum hos eligit aliis relictis. Ita philosophatur *D. Thom. de veritate: question. 12. de prophetia articu. 3. ad 4. & 6.* & nos etiam de dono hoc eiciendi dæmones, sic famur.

DISPUTATIO VII.

An sanctitas, & morum integritas sit requisita in adiurante, seu expellente dæmones, vt possit exercitio mandari presata diuina potestas?

I. **E**T videtur vera pars affirmatiua. *Primo*, quia potestas seu donum abigendi dæmones est motus, seu actus quidam ab Spiritu sancto, vt supra docuimus; ergo non potest esse ab homine peccatore; quia illa posset male vtq; ac ex consequenti non esset donum Spiritus sancti. *Secundo* Potestas eiciendi dæmonia sæpe data est ad testificandum sanctitati eiciendis seu adiurantis dæmonia, vt inferius exēplis manifestabimus, ergo necessario requirit in adiurante sanctitatē, & morum integritatem, alias Deus testis falsitatis esset.

D. Diony. *Tertio*, Deus in largiēdis donis modū naturalē operādi sequitur, vt res suauius geratur, vt autor est *D. Dionysius. 4. ca. de diuinis nomi.* vbi diuinā bonitatem radio solari comparat, propter similitudinem effectus, sed in operatione naturali magis dispositis aliquæ perfectiones magis dantur; sicut à sole corpora ma-

gis perlucida magis illustrantur. *Tunc sic*: Ad recipiendum potestatem abigendi dæmones magis dispositus est quibus bonus quā-tacunque minima iustitia polleat, quam quibus malus: videmus autem quamplures viros iustos hac potestate carere: ergo neutiquam eam habere possunt peccatores: quia sunt minus dispositi.

Quarto. Esto non sit necessaria sanctitas aut morum integritas in adiuratore, vt sequatur dæmonum exterminatio: erit tamen necessaria, vt congruenter fiat adiuratio. *Probi*, quia adiurator in expulsionē dæmonis exhibet se instrumentum diuinæ potestatis erga cacodæmones: ergo tenetur se conformare mundicie & sanctitati principalis agentis, qui Deus est. *Probat*ur consequentia, quia hoc argumento vtitur *D. Tho. 3. p. 9. 64. art. 6.* ad probandum sacramentorum ministros teneri esse in statu gratiæ, quando ea administrant. *Confirmatur*. Exorcizare munus est annexum ordini Ecclesiastico exorcistarum: ergo initiati hoc ordine si exerceant officium hoc in peccato, irreuerenter agunt: sicut & quilibet alii ordinati, qui suum officium sine gratia exercent, verbi gratia diaconus canendo Euangelium &c.

Abulensis super septimum caput Matth. 9. 33. refert quosdam asserere, eos quibus deest gratia, & charitas, non frui hac potestate eiciendi dæmones. Quod videtur asseruisse *Chrysostomus. Homil. 19. in Matthæu.* Nihil

D. Thom.

Abulensis
2.

Chrysost.